

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ

Κάτω ἀπ' τὸ θαλασσί, ἐδῶ πέρα
πλατύφυλλη εἶναι ἡ κληματίδα, πὺ βλασταίνει
μέσα 'στὸ χρῶμα τῆς βαμμένη.
Σκορπάει τῆς μέλισσας, 'στὸν ἥλιο, τὸ πολύβουο σμάρι,
καὶ 'στὸν αἴερα
λουλούδια θριαμβικὰ σαλεύουν πάνω ἀπ' τὸ χορτάρι.

Σύναξε τώρα
τὰ κόκκινα λουλούδια, ξακουσμένα,
μάτσα τὰ κίτρινα λουλούδια, διαλεγμένα
μέσα ἀπ' τὰ πιὸ φανταχτερά, ἕνα-ἕνα!
Σύναξε, εἶν' ὥρα,
τ' ἀρχοντικὰ λουλούδια, πὺ ἀγαποῦσα.

Τώρα, τ' ἀγριοτριαντάφυλλο χρῶμα ἀκριβὸ τὸ ντύνει,
καὶ 'στ' ἀγριόβατο περνάει στεφάνι ἀπὸ ρουμπίνι.
Τὸ στάχυ, 'στὸν νωθρὸ τὸ Θεριστή, ξανθίζει ἀκόμα
στρωτό, μ' ἀσάλευτο τὸ κρότσι.

Κ' εἶσαι 'στὴν ὥρα σου, ὦ ἀγάπη,
κι' ἔχεις, ὦ ἀγάπη, τὸ γλυκὸ κεράσι ἔχεις 'στὸ στόμα·
κισσὸ μὲς 'στὰ μαλλιά σου ἔχεις καρφώσει
καὶ μ' ἄγριες παππαροῦνες τὶς πλεξίδες σου δεμένα.

Κ' εἶναι ἀπ' τὸν πρῶτον ἔρωτα βαμμένο, αὐτὸ τὸ στόμα.

Ἐνα του κόκκινο φιλι θὰ μοῦ ἀναστήση ἀκόμα —
'στὸ μέτωπό μου, — τὸ νεκρὸ, τὸ περασμένο χρῶμα.